

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/376/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3512210385
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3512210385.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členov JUDr. Stanislavy Markovej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO 35 807 598, právne zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o. so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č.k. 10C/248/2012-70 zo dňa 19. novembra 2013, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e.**

Oporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a.**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa návrh zamietol a odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Na základe dokazovania vykonaného listinnými dôkazmi dospel súd prvého stupňa k záveru, že navrhovateľ nepreukázal svoj nárok. V konaní neboli preukázané základné predpoklady pre skúmanie úradného postupu súdu, resp. vydania nezákonného rozhodnutia súdom v konaní vo veci udelenia poverenia pre vykonanie exekúcie na podklade rozhodcovského rozsudku, ktorá bola vedená na prvostupňovom súde pod sp.zn. 5Er/122/2011. Z priloženého spisu súd prvého stupňa zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola zamietnutá. Predmetné rozhodnutie nebolo odvolacím, resp. dovolacím súdom zrušené pre nezákonnosť. Navrhovateľ do skončenia dokazovania nepredložil žiaden relevantný doklad, že si svoj nárok riadne uplatnil u odporcu, hoci ho súd prvého stupňa na to v rámci predvolania na pojednávania riadne vyzýval, keď ho žiadal, aby predložil všetky originály dokumentov súvisiacich s prejednávanou vecou. Prenášanie dôkazného bremena na odporcu, aby súd vyzval odporcu na predloženie predmetného spisu, nemá žiadnu oporu v zákone. Z týchto dôvodov sa súd prvého stupňa podrobnejšie nezaoberal meritom veci, ale návrh v celom rozsahu zamietol pre neunesenie dôkazného bremena navrhovateľom. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil aplikáciou § 3 ods. 1 písm. a/, d/, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 3, § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. O trovách konania rozhodol súd prvého stupňa podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému odporcovi nepriznal náhradu trov konania, pretože si žiadne neuplatnil.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., keď účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.),

súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.), pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a) a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že sudcu, ktorý vydal napadnutý rozsudok, nepovažuje za nestranného a je potrebné ho z konania vylúčiť. Nedostatok nestrannosti sudcu je súčasťou pojmu „zákonný sudca“. Poukázal na to, že súd prvého stupňa rozhodol bez toho, aby mu umožnil s cieľom ovplyvniť rozhodnutie, vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Poukázal na to, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, naviac nebol oboznámený pred rozhodnutím vo veci s písomným vyjadrením odporcu, ktoré mu bolo doručené až spolu s rozsudkom. Jeho právo na kontradiktórny súdny proces tým bolo porušené. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie, ktorého rozsah a obsah si určil sám a vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či šlo o listiny založené v exekučnom spise. Navrhovateľovi nebolo z odôvodnenia napadnutého rozsudku zrejmé, akou úvahou súd prvého stupňa dospel k tomu, že majetková škoda a nemajetková ujma nevznikla. Vzhľadom na to, že podal ústavnú sťažnosť pre porušenie jeho práva na nestranný súd, výsledkom ktorej bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, ktorým neboli sudcovia prvostupňového súdu vylúčení z rozhodovania, nebolo možné aby súd pokračoval ústnym pojednávaním a vo veci rozhodol, mohol urobiť len také úkony, ktoré nepripúšťali odklad. Ústne pojednávanie odklad pripúšťalo. Súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že navrhovateľom tvrdené lehoty boli dodržané. Nečinnosť a prietahy boli preukázané, a pokiaľ sa súd so všetkými zložkami nesprávneho úradného postupu nevysporiadal, je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné. S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby navrhovateľ navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Odporca sa k doručenému odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou, včas v zákonnej lehote na podanie odvolania, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 42 ods.3 O.s.p. aj náležitosti podľa § 205 ods.1 O.s.p. s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal odvolací súd preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania. Dôvodmi odvolania vymedzenými navrhovateľom a ich rozsahom, je odvolací súd viazaný podľa § 212 ods.1 O.s.p.

Odvolací súd preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods.2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné a napadnutý rozsudok je potrebné ako vecne správny podľa § 219 ods.1 O.s.p. potvrdiť z týchto dôvodov :

Obligatórne (§ 212 ods. 3 O.s.p.) sa odvolací súd zaoberal, či v konaní pred súdom prvého stupňa nedošlo postupom súdu k procesnými vadami uvedenými v § 221 ods. 1 písm. a/ - g/ O.s.p. a tzv. iným vadám konania, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolacie dôvody odvolací súd neposudzoval len podľa toho, ako ich odvolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku. Vada konania vymedzená v § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj článku 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Odňatím možnosti konať pred súdom treba vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorým bola účastníkovi znemožnená realizácia tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. Z úradnej moci (§ 212 ods. 3 O.s.p.) odvolací súd podrobil preskúmaniu navrhovateľom tvrdené vady konania podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ a písm. g/ O.s.p., keď vo veci rozhodoval vylúčený sudca a postupom súdu prvého stupňa sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom.

V ustanovení § 14 O.s.p. sú upravené podmienky, ktorých splnenie má za následok, že sudca je vylúčený z prejednanja a rozhodovania veci. Predmetný dôvod odvolania sa však výslovne obmedzuje

len na rozhodovanie vylúčeného sudcu. Námiетка navrhovateľa, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa vydal vylúčený sudca, predstavuje odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p. Jej dôvodnosť posudzuje odvolací súd vždy, bez toho, aby bol pritom viazaný tým, či prípadne otázku zaujatosti sudcu posúdil ešte pred vydaním napadnutého rozhodnutia nadriadený súd (§ 16 O.s.p.). Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že prejednávacia vec bola pridelená na prejednanie a rozhodnutie sudcovi JUDr. Andrejovi Stachovičovi, ktorý nebol uznesením Krajského súdu v Trenčíne ako nadriadeného súdu č.k. 4NcC/352/2012-11 zo dňa 19.10.2012 z prejednanie a rozhodovania veci vylúčený. Odvolací súd skúmajúc dôvodnosť uplatneného odvolacieho dôvodu zo strany navrhovateľa dospel k záveru, že na strane zákonného sudcu nie je existencia žiadnej okolnosti, ktorá by ho v zmysle § 14 a nasl. O.s.p. vylučovala z prejednavania a rozhodovania vo veci vzhľadom na pomer k veci a účastníkom konania. Z obsahu spisu vyplýva, že v exekučnej veci sp.zn. 5Er/122/2011 vedenej pred Okresným súdom Nové Mesto nad Váhom nebol JUDr. Andrej Stachovič zákonným sudcom. Odvolací súd v konaní nezistil z hľadiska § 14 ods. 1 O.s.p. žiadne nové skutočnosti predstavujúce dôvod na vylúčenie tohto sudcu a takýto vzťah nie je možné odvodiť ani z údajov navrhovateľa. Dôvodom na pochybnosti o nezaujatosti namietaného sudcu nemôžu byť ani úvahy navrhovateľa založené na skutočnosti, že súd prvého stupňa svojim nelegálnym konaním (nesprávnym úradným postupom) zapríčinil vznik škody na strane navrhovateľa, lebo táto skutočnosť sama o sebe nevypovedá nič o vzťahu namietaného sudcu k účastníkom a k prejednávanej veci a nemožno z nej odvodiť, že by bola spôsobilá ovplyvniť jeho nestranné rozhodnutie. Z týchto dôvodov odvolací súd vyhodnotil uplatnenú odvoláciu námietku navrhovateľa ako nedôvodnú.

Odňatím možnosti konať pred súdom treba vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorým bola účastníkovi znemožnená realizácia tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. K pojmovým znakom tohto odňatia patrí odňatie možnosti konať pred súdom, k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu a možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Tieto pojmové znaky musia byť splnené súčasne. V súvislosti s týmto odvolacím dôvodom odvolací súd preskúmal splnenie podmienok na postup súdu prvého stupňa v konaní podľa § 114 ods. 1, 2, § 120 ods. 4, § 101 ods. 2 a § 123 O.s.p.

Podľa § 114 ods. 2 O.s.p. v rámci prípravy pojednávania súd doručí návrh na začatie konania (žalobu) odporcovi spolu s rovnopisom a prílohami návrhu do vlastných rúk a poučí účastníkov podľa § 120 ods. 4. Vyjadrenie odporcu súd bezodkladne odošle navrhovateľovi.

Procesnou povinnosťou súdu je pripraviť pojednávanie tak, aby ochrana práv účastníka bola rýchla a účinná a aby sa rozhodlo spravdla na jedinom pojednávaní. Súd musí procesné úkony vykonávať tak, aby nedochádzalo k porušovaniu práva účastníka na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Prípravou pojednávania podľa § 114 O.s.p. treba rozumieť všetku činnosť sudcu (predsedu senátu) od začiatku konania na súde až do začatia pojednávania vo veci. K procesným úkonom, ktoré je súd povinný vykonať podľa § 114 ods. 2 O.s.p. patrí doručenie návrhu na začatie konania (žaloby) spolu s prílohami odporcovi do vlastných rúk na vyjadrenie s uvedením rozhodujúcich skutočností na svoju obranu a označenie dôkazov, ktorých sa dovoľáva, prípadne na predloženie listiny, v súdom určenej lehote. Občiansky súdny poriadok lehotu na vyjadrenie neurčuje, ide o tzv. sudcovskú lehotu, ktorú možno v odôvodnených prípadoch z vážnych dôvodov predĺžiť. Súd poučí všetkých účastníkov konania podľa § 120 ods. 4 O.s.p., vrátane tých, ktorí sú zastúpení v konaní právnym zástupcom. Ide prejav koncentračnej zásady a zásady neúplnej apelácie civilného procesu. Ak odporca splní povinnosť a k návrhu a k prílohám sa vyjadrí v lehote určenej súdom, súd toto vyjadrenie bez zbytočného odkladu odošle navrhovateľovi.

Podaným návrhom sa navrhovateľ proti odporcovi domáhal zaplata 641,64 eur titulom majetkovej škody a zaplata 128,33 eur titulom nemajetkovej ujmy. Vzhľadom na predmet konania a sporu nepresahujúci sumu 1 000,- eur, danú vec možno považovať za drobný spor, pretože spĺňa podmienky ustanovenia § 200ea ods. 1, 2 O.s.p., ktoré podľa § 115a ods. 2 O.s.p. umožňujú súdu rozhodnúť vo veci bez nariadenia pojednávania. V danej veci súd prvého stupňa na prejednanie a rozhodnutie veci nariadil pojednávanie podľa § 115 ods. 1 O.s.p. pri zachovaní lehoty podľa § 115 ods. 2 O.s.p. v dňoch 26.9.2013 a 19.11.2013. Dňa 3.7.2013 bolo súdu doručené vyjadrenie odporcu k podanému návrhu. Vyjadrenie odporcu prevzal právny zástupca navrhovateľa dňa 8.8.2013. Pojednávanie nariadené na deň 26.9.2013, kedy právny zástupca navrhovateľa predvolanie na pojednávanie prevzal dňa 8.8.2013 a svoju neprítomnosť ospravedlnil kolíziou pojednávania, súd prvého stupňa odročil na 19.11.2013. Pred

termínom prvého pojednávania podaním zo dňa 25.2.2013 požiadal navrhovateľ o prerušenie konania z dôvodu podania sťažnosti na Ústavný súd Slovenskej republiky voči rozhodnutiu Krajského súdu v Trenčíne 4NcC 352/2012 vo veci riešenia námietky zaujatosti sudcov Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom. Tento návrh bol súdu prvého stupňa doručený dňa 28.2.2013, jeho prílohou bola kópia ústavnej sťažnosti. O návrhu rozhodol súd prvého stupňa uznesením č.k. 10C/248/2012-24 zo dňa 17.4.2013 tak, že návrh na prerušenie konania zamietol. Krajský súd v Trenčíne odvolanie navrhovateľa ako oneskorene podané odmietol uznesením č.k. 17Co/330/2013-38 zo dňa 19.6.2013. Predvolanie na pojednávanie nariadené na deň 19.11.2013 prevzal právny zástupca navrhovateľa dňa 14.10.2013. Dňa 19.11.2013 doručil právny zástupca navrhovateľa súdu prvého stupňa e-mailom návrh na zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu, z dôvodu, že podal podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky proti rozhodnutiu Krajského súdu v Trenčíne ako porušovateľovi základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorým tento rozhodol o nevyklúčení sudcov Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom z rozhodovania tejto veci. Súčasťou návrhu na zrušenie pojednávania bol aj obsahovo totožný návrh navrhovateľa len s iným datovaním na prerušenie konania ako ten o ktorom už súd právoplatne rozhodol, s tým, že rovnako žiadal o prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti navrhovateľa. Pripojená kópia sťažnosti sa však nevzťahovala na rozhodnutie krajského súdu vydaného v tomto konaní (17NcC 357/2012). Odporca sa z neúčasti na pojednávaní ospravedlnil, súhlasil s prejednaním veci v jeho neprítomnosti. Súd prvého stupňa vec prejednal a rozhodol na pojednávaní dňa 19.11.2013 bez prítomnosti účastníkov konania. Na začiatku pojednávania súd konštatoval, že o tom istom návrhu navrhovateľa na prerušenie konania už bolo rozhodnuté.

Navrhovateľ v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa tiež namietal, že nemal možnosť vyjadriť sa k tým tvrdeniam odporcu, z ktorých súd vychádzal v rozhodnutí a nemal možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a na ktorých založil toto rozhodnutie, nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Konceptcia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom musia mať strany možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné pre úspešnosť návrhu, ale aj možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami, k týmto sa vyjadriť s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie.

Preskúmaním obsahu súdneho spisu odvolací súd zistil, že navrhovateľ mal objektívnu možnosť vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam a dôkazom, ktoré uviedol a navrhol odporca v písomnom vyjadrení. Vyjadrenie odporcu spolu s pripojenými prílohami k vyjadreniu mal právny zástupca vo svojej faktickej dispozícii od 8.8.2013, t.j. v dostatočnom časovom predstihu pred začiatkom pojednávania vo veci samej určeného na deň 19.11.2013. V tomto smere tvrdenie navrhovateľa nie je pravdivé.

Na prejednanie veci nariadil súd prvého stupňa pojednávanie podľa § 115 ods. 1 O.s.p. pri zachovaní lehoty podľa § 115 ods. 2 O.s.p. po splnení procesných povinností podľa § 114 ods. 2 O.s.p. Súd prvého stupňa vec prejednal a rozhodol bez účasti účastníkov konania a právneho zástupcu navrhovateľa postupom podľa § 101 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 119 ods. 4 O.s.p. Na strane právneho zástupcu navrhovateľa absentoval dôležitý dôvod, pre ktorý by bol súd prvého stupňa povinný pojednávanie dňa 19.11.2013 zrušiť alebo odročiť. Z doručky vyplýva, že dňa 5.12.2013 právny zástupca navrhovateľa prevzal uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 19.10.2012 č. k. 4NcC/352/2012-11. Toto vykonateľné uznesenie je bez zmeny okolností v ďalších štádiách konania pre súd prvého stupňa záväzná a súd prvého stupňa bol povinný v prejednávaní veci ďalej konať v súlade so svojou povinnosťou podľa § 1 ods. 1 O.s.p. aj napriek tomu, že navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť. K odkladu vykonateľnosti sťažnosťou napadnutého uznesenia v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky nedošlo. Odvolací súd z úradnej činnosti zistil, že Ústavný súd Slovenskej republiky o sťažnosti navrhovateľa rozhodol uznesením č. k. III. ÚS 415/2013-11 zo dňa 3.9.2013 tak, že sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 25 ods. 1, 2 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (zákon o ústavnom súde). Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. umožňuje súdu vec prejednať a rozhodnúť v neprítomnosti účastníka konania alebo jeho právneho zástupcu v prípade splnenia podmienok, ktoré spočívajú v tom, že účastník konania alebo jeho právny zástupca bol na pojednávanie riadne predvolaný so zachovaním 5-dňovej

lehoty na prípravu pojednávania (§ 115 ods. 2 O.s.p.) a tento účastník konania alebo jeho právny zástupca včas nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania. Tento dôležitý dôvod, pre povahu ktorého sa nemôže pojednávania sa musí týkať predovšetkým jeho osoby a mal by sa vyznačovať určitou mierou nepredvídateľnosti, mal by byť závažný a svojím rozsahom alebo z iných dôvodov by mal obsahovať dôvodný znak ospravedlniteľnosti. Dôležitosť dôvodu treba hodnotiť ku všetkým okolnostiam konkrétnej veci aj s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti. K návrhu na zrušenie pojednávania a k návrhu na prerušenie konania pripojil právny zástupca navrhovateľa ústavnú sťažnosť, ktorou odôvodňoval navrhovaný procesný postup. Z pripojenej ústavnej sťažnosti nepochybne vyplýva, že právny zástupca navrhovateľa túto sťažnosť vyhotovil dňa 3.1.2013 a o tejto bolo (ako vyplýva z uvedeného nálezu) rozhodnuté už v čase pred termínom pojednávania. Dňa 14.10.2013, kedy právny zástupca navrhovateľa prevzal predvolanie na pojednávanie, teda nielen vedel o ním tvrdenom dôvode o zrušenie pojednávania, teda v rozpore s ust. § 119 ods. 2 O.s.p. nepožiadala o odročenie (zrušenie) pojednávania bez zbytočného odkladu po tom, čo sa o ňom dozvedel ale vzhľadom k tomu, že o jeho sťažnosti už bolo rozhodnuté odmietnutím, jednoznačne vedel o neexistencii skutkových okolností od ktorých odvodzoval dôvodnosť svojho návrhu na zrušenie pojednávania a tiež prerušenia konania. Navyiac, ako už bolo uvedené, zrušenie pojednávania žiadal z dôvodu podania sťažnosti proti rozhodnutiu krajského súdu avšak nevzťahujúceho sa na danú vec. Odvolací súd je toho názoru, že v súlade s § 41 ods. 2 O.s.p. je potrebné návrh na zrušenie pojednávania posúdiť ako návrh na odročenie pojednávania podľa § 119 ods. 2 O.s.p.. Novela Občianskeho súdneho poriadku vykonaná zákonom č. 388/2011 Z.z. s účinnosťou od 1.1.2012 zaviedla obligatórne náležitosti návrhu na odročenie pojednávania. Návrh právneho zástupcu navrhovateľa tieto obligatórne náležitosti neobsahuje. Odvolací súd konštatuje, že z obsahu predmetného návrhu nevyplýva žiadny dôležitý dôvod neúčasti právneho zástupcu navrhovateľa na pojednávaní dňa 19.11.2013. Súd prvého stupňa návrh právneho zástupcu navrhovateľa neakceptoval, nezistil dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, preto mu nevznikla podľa § 119 ods. 4 O.s.p. ani informačná povinnosť o tom, že pojednávanie bude odročené. Z dikcie tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že pokiaľ súd neinformuje účastníkov o odročení pojednávania, nie je dôvodný predpoklad že súd návrh na odročenie pojednávania akceptoval a preto je potrebné sa pojednávania zúčastniť. Za daného procesného stavu súd prvého stupňa nariadením pojednávania na prejednanie veci samej umožnil sporovým stranám zúčastniť sa prejednaní veci vrátane možnosti označiť rozhodné skutočnosti a dôkazy, vyjadriť ku všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali (§ 123 O.s.p.), vykonať zhrnutie návrhov a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (§ 118 ods. 4 O.s.p.). Odvolací súd preskúmaním postupu súdu prvého stupňa, s prihliadnutím na všetky okolnosti veci, vyhodnotil postup tohto súdu ako správny, keď mal preukázané, že súd prvého stupňa mal pre prejednanie veci v neprítomnosti právneho zástupcu navrhovateľa a odporcu splnené všetky podmienky podľa § 101 ods. 2 O.s.p. Zo skutočností a postupov súdu prvého stupňa v konaní vyplýva, že právo navrhovateľa na kontradiktórnosť súdneho procesu nebolo porušené. Prejednaním veci v neprítomnosti účastníkov konania súd prvého stupňa neodňal účastníkom konania možnosť konať pred súdom. Súдне konanie v predmetnej veci prebehlo pred súdom prvého stupňa s pojednávaním. Právny zástupca navrhovateľa a odporca mali reálnu možnosť predkladať skutočnosti a dôkazy najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým súd prvého stupňa končil dokazovanie. Súd prvého stupňa vykonal priamo na pojednávaní poučenie účastníkov podľa § 120 ods. 4 O.s.p.. Občiansky súdny poriadok formu poučenia podľa § 120 ods. 4 O.s.p. nepredpisuje. Toto poučenie môže byť vykonané aj ústne na pojednávaní, čo súd prvého stupňa zaznamenal v zápisnici o pojednávaní. Odvoláciu námietku navrhovateľa o odňatí možnosti konať pred súdom postupom súdu prvého stupňa vyhodnotil preto odvolací súd ako nedôvodnú.

O návrhu navrhovateľa na prerušenie konania doručeného súdu pred termínom prvého pojednávania z dôvodu podania sťažnosti na Ústavný súd Slovenskej republiky voči rozhodnutiu Krajského súdu v Trenčíne 4NcC 352/2012 vo veci riešenia námietky zaujatosti sudcov Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, ktorý návrh bol súdu prvého stupňa doručený dňa 28.2.2013 a jeho prílohou bola kópia ústavnej sťažnosti bolo rozhodnuté súdom prvého stupňa, ako už bolo vyššie uvedené uznesením č. k. 10C/248/2012-24 zo dňa 17.4.2013 tak, že návrh na prerušenie konania súd zamietol. Krajský súd v Trenčíne odvolanie navrhovateľa ako oneskorene podané odmietol uznesením č. k. 17Co/330/2013-38 zo dňa 19.6.2013. Súčasťou návrhu na zrušenie pojednávania doručeného súdu v deň pojednávania, bol aj obsahovo totožný návrh navrhovateľa len s iným datovaním na prerušenie konania ako ten o ktorom už súd právoplatne rozhodol, s tým, že rovnako žiadal o prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti navrhovateľa. Pripojená kópia sťažnosti sa však nevzťahovala na rozhodnutie krajského súdu vydaného v tomto konaní (17NcC

357/2012). S týmto sa súd prvého stupňa vysporiadal tak, že na začiatku pojednávania konštatoval, že o tom istom návrhu navrhovateľa na prerušenie konania už bolo rozhodnuté. Za daných okolností odvolací súd túto argumentáciu akceptuje. Jednak išlo o obsahovo totožný návrh len s iným datovaním, navyše doložený ústavnou sťažnosťou nevzťahujúcou sa k danej veci, a v čase jeho doručenia už o relevantnej sťažnosti bolo rozhodnuté, čím pominuli navrhovateľom tvrdené dôvody na prerušenie konania. Súčasne pre úplnosť odvolací súd dodáva, že procesné práva účastníka nie sú samoučelné. Procesné práva súvisia s všeobecným chápaním základného práva na súdnu ochranu, ktorá sa prejavuje vo vyjadrení účelu O.s.p., ktorým podľa § 1 je zabezpečenie spravodlivej ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na dodržiavanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb. Podľa názoru odvolacieho súdu duplicitne uplatnený obsahovo totožný procesný návrh navrhovateľa v danej veci na prerušenie konania, ako aj v mnohých analogických prípadoch v rámci celej republiky, možno považovať za zneužívanie práva, jeho šikanózný výkon, ktorý sa prejavuje aj v procesných obštrukciách v uvádzaných konaniach, odďaľujúcich rozhodnutia vo veci samej a nemožno mu za takejto situácie priznať právnu ochranu.

Odvolací súd je ďalej zhodne s prvostupňovým súdom toho názoru, že navrhovateľ v konaní nespĺnil dôkaznú povinnosť podľa § 120 ods. 1 O.s.p. V sporových konaniach, ako je aj v danej veci, sa nespĺnenie dôkaznej povinnosti prejaví v nepriaznivom meritórnem rozhodnutí pre účastníka, ktorý svoje dôkazné bremeno neunesol. Dôkazné bremeno je procesný inštitút, ktorý spočíva v zodpovednosti účastníka konania za to, že v konaní budú preukázané tie rozhodné skutočnosti, ku ktorým sa dôkazné bremeno viaže. Povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť závisí od účastníkov konania, ktorí tým vymedzujú predmet dokazovania, teda to čo má byť preukázané. Na preukázanie skutočností, ohľadom ktorých má účastník konania dôkazné bremeno slúži dôkaz, dôkazný prostriedok realizovaný v procese dokazovania. Vymedzenie okruhu skutočností, ktoré musí účastník uviesť a následne preukázať závisí od hypotézy hmotnoprávnej normy upravujúcej sporný vzťah medzi účastníkmi. Táto norma zároveň určuje rozsah dôkaznej povinnosti a dôkazného bremena. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci má charakter objektívnej zodpovednosti, ktorej podmienkami sú : výkon verejnej moci príslušným orgánom verejnej moci, vznik škody alebo nemajetkovej ujmy poškodenému a príčinná súvislosť medzi nimi. Tieto podmienky musí preukázať poškodený, ktorý znáša dôkazné bremeno o skutočnostiach, ktoré zakladajú objektívnu zodpovednosť štátu.

Právne vzťahy, od ktorých navrhovateľ odvodzoval nároky uplatnené návrhom sú upravené zákonom č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov.

Vychádzajúc z jednotlivých ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. predstavuje existencia nesprávneho úradného postupu pri výkone verejnej moci orgánom verejnej moci hypotézu právnej normy. Pokiaľ nesprávny úradný postup existuje nastupuje dispozícia právnej normy predstavujúca zodpovednosť štátu ako zodpovednostného subjektu za škodu, ktorá predstavuje právny následok nesprávneho úradného postupu v podobe sankcie. Dôkazná povinnosť navrhovateľa spočívala v preukázaní nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom v konaní sp. zn. 5Er/122/2011. Nesprávny úradný postup navrhovateľ charakterizoval ako nevydanie rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov a vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok. Na preukázanie nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v nevydaní rozhodnutia exekučným súdom v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov navrhovateľ navrhoval ako dôkaz súdny spis exekučného súdu vedeného medzi oprávneným - navrhovateľom a povinným S. C.. Súd prvého stupňa po zistení, že ide o exekučné konanie vedené Okresným súdom Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. sp. zn. 5Er/122/2011 si tento spis pripojil.

V danom prípade bolo povinnosťou navrhovateľa preukázať, že nevydanie rozhodnutia exekučného súdu o návrhu súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie exekučným súdom v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov, je nesprávnym úradným postupom podľa právoplatného rozhodnutia vydaného v inom konaní (sťažnosť u predsedu súdu na podklade sťažnosti na prieťahy, disciplinárne konanie, konanie pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, konanie pred Európskym súdom pre ľudské práva). Navrhovateľ nepreukázal, že prieťahy, o ktorých bolo v inom konaní rozhodnuté, sú neodôvodnené, boli podstatnou a rozhodujúcou príčinou vzniku škody navrhovateľa v exekučnom konaní z dôvodu, že jeho pohľadávka sa stala nevymáhateľnou a nevykonateľnou.

Odvolací súd je toho názoru, že v danej veci možno posudzovať nesprávny úradný postup exekučného súdu len z hľadiska plynulosti konania v primeranom čase a bez zbytočných prietahov, pretože vyslovenie nesprávneho úradného postupu z dôvodu nevydania rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote neprichádza do úvahy. Z obsahu pripojeného exekučného spisu vyplýva, že na exekučný súd, teda na Okresný súd Nové Mesto nad Váhom bola dňa 22.2.2011 doručená žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prospech navrhovateľa ako oprávneného proti povinnému S. C.. Okresný súd uznesením č.k. 5Er/122/2011-10 zo dňa 6.6.2011 žiadosť o udelenie poverenia a po nadobudnutí právoplatnosti uvedeného rozhodnutia exekučné konanie zastavil uznesením zo dňa 27.7.2011 č.k. 5Er 122/2011-13. Exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu. Z uvedeného vyplýva, že o žiadosti bolo rozhodnuté do štyroch mesiacov po jej doručení exekučnému súdu, čo rozhodne nemožno považovať za prietahy v konaní. Ako správne uviedol aj prvostupňový súd zákon lehotu na zamietnutie žiadosti nestanovuje.

Krajský súd nad rámec správnosti rozsudku prvostupňového súdu navyše dodáva, že zo znenia ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehotu 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora stanovuje zákon na poverenie exekútora na vykonanie exekúcie. Exekučný poriadok a ustálená súdna prax usmerňuje exekučné súdy pred vydaním poverenia materiálne preskúmať, či neexistuje právna nedovolenosť, alebo rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu. V prípade materiálneho prieskumu súladnosti exekučného titulu je vo všeobecnosti 15-dňová lehotu na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie veľmi problematickým činiteľom, keďže spotrebiteľské právo je jedno z najdynamickejších sa rozvíjajúcich odvetví súkromného práva, ktoré priamo alebo nepriamo ovplyvňujú aj právne predpisy na úrovni Európskeho spoločenstva vrátane judikatúry Súdneho dvora EÚ. A práve preto zákon nestanovuje žiadnu lehotu na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia ani na zastavenie exekučného konania. Z jazykového, gramatického výkladu ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že zákonodarca nemal na mysli lehotu 15 dní na vydanie akéhokoľvek rozhodnutia, ale iba na „poverenie“ súdneho exekútora vykonaním exekúcie. Ak bolo jeho zámerom, aby sa lehotu 15 dní vzťahovala i na rozhodnutie, ktorým sa zamietne žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, výslovne by to upravil spôsobom ako pri iných ustanoveniach Exekučného poriadku (napr. 44 ods. 8, § 50 ods. 2 atď.) teda s použitím slova „rozhodne“. Z uvedených viacerých druhov výkladov zákona (gramatický, jazykový, účelový) vyplýva, že je nesprávny výklad navrhovateľa, podľa ktorého je zákonom daná povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia do 15 dní od doručenia takej žiadosti.

Odvolací súd však považuje za potrebné poukázať aj na to, že aj nie každý prípadne zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy. V tomto smere rozsiahla rozhodovacia prax ústavného súdu ustálila, že pri rozhodovaní, či vo veci došlo k prietahom v konaní, sa zohľadňujú tri kritéria, ktorými sú: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka konania a spôsob, akým súd v konaní postupoval. Pojem „zbytočné prietahy“ je autonómny a nemožno ho vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods.2 Ústavy SR (porovnaj II. ÚS 64/97, I. ÚS 63/00, I. ÚS 16/02, I. ÚS 70/02). V zmysle záverov Ústavného súdu potom možno konštatovať, že rozhodnutie o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia (za stavu, kedy právny predpis nezakotvoval žiadnu lehotu) v lehote do 4 mesiacov, nebolo možné považovať za zbytočné prietahy.

Navrhovateľ vo svojich návrhoch v podstate žiadal, aby okresný súd opätovne preskúmal rozhodnutia okresných súdov v exekučnom konaní. Navrhovateľ napadol aj samotné zdôvodnenie predmetného rozhodnutia exekučného súdu, pričom uvádzal, že napáda nesprávny postup, nie nesprávne, resp. nezákonné rozhodnutie podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Zodpovednosť za škodu z nesprávneho úradného postupu nezakladajú vady konania ako je zhromažďovanie podkladov, hodnotenie zistených skutočností a právne posúdenie, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie (rozsudok NS ČR sp. zn. 2Cdon 129/97 zo dňa 29.06.1999). Takéhoto nároku by sa navrhovateľ mohol domáhať len podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., a to len v prípade, že by bolo rozhodnutie exekučného súdu ako nezákonné zrušené alebo zmenené, čo sa nestalo.

Napriek vyššie uvedenému odvolací súd vo vzťahu k navrhovateľom tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu z dôvodu prekročenia právomocí exekučného súdu považuje za potrebné uviesť, že exekučným titulom, na základe ktorého sa navrhovateľ domáhal vydania poverenia bol rozsudok rozhodcovského súdu. Oprávnenie ako aj povinnosť skúmať platnosť rozhodcovskej zmluvy alebo doložky vyplýva z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v spojení s § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní a aj z judikatúry Súdneho dvora EU (napr. rozhodnutie z 6.10.2009 „Asturcom“). Uvedené právne závery sú ustálené aj judikatúrou Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR a ani odvolací súd nemá dôvod sa od nich odkloniť. Podľa uznesenia NS SR zo dňa 11.03.2013 sp. zn. 3 Cdo 50/2012, pokiaľ by exekučný súd akceptoval rozhodcovský rozsudok, pre vydanie ktorého nebola daná právomoc rozhodcovského súdu, akceptoval by vykonateľnosť rozhodnutia vydaného tým, kto na to nemal právomoc.

Na základe týchto skutočností sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že nebol splnený ani jeden z predpokladov vzniku nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z.

Zákon č. 514/2003 Z.z. stanovuje obligatórne mimosúdne prejednanie nároku na náhradu škody v prípadoch, keď ku škode došlo nezákonným rozhodnutím (§ 7) ako aj nesprávnym úradným postupom (§ 9). Navrhovateľ aj napriek výzvam súdu prvého stupňa v konaní nepredložil žiadnu listinu o vykonaní mimosúdneho prejednania nároku na náhradu škody s príslušným orgánom štátu. Podmienkou podania návrhu na súde je predchádzajúce mimosúdne prejednanie nároku (§ 16). Túto podmienku musí splniť navrhovateľ a splnenie tejto podmienky nie je možné zamieňať s vykonaním dôkazov v procese dokazovania tak ako to navrhovateľ označil v návrhu, keď ako dôkaz navrhol vykonať pripojenie spisu odporcu k predbežnému prerokovaniu nároku.

Naviac, po preskúmaní obsahu podaného odvolania proti rozsudku súdu prvého stupňa odvolací súd konštatuje, že niektoré odvolacie dôvody sa vôbec netýkajú prejednávanej veci, tvrdenia navrhovateľa nezodpovedajú skutočnému stavu veci a vo vzťahu k prejednávanej veci sú nepravdivé. Je zrejmé, že obsah podaného odvolania vyhotovil právny zástupca navrhovateľa tak, aby obsiahol odvolacie dôvody takmer vo všetkých prípadoch, v ktorých navrhovateľ uplatnil proti odporcovi na súdoch Slovenskej republiky svoje nároky na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Uvedené sa prejavuje predovšetkým v námietkach proti procesnému postupu súdu prvého stupňa, keď navrhovateľ napríklad na jednej strane tvrdí, že súd rozhodol bez pojednávania a na druhej strane tvrdí, že pre nariadenie pojednávania vo veci samej nemal súd splnené základné povinnosti a zákonné podmienky, že mu nebolo doručené vyjadrenie odporcu a pod. Z tohto pohľadu sa obsah odvolania javí bez znalosti konkrétnej procesnej situácie v postupe súdu prvého stupňa v danej veci.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny, za použ. ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods.1 v spojení s § 142 ods.1 O.s.p. Odporcovi ako úspešnému účastníkovi by patrila náhrada trov odvolacieho konania. Odporca trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu žiadne trovy odvolacieho konania nevyplývajú. Preto odvolací súd odporcovi náhradu trov odvolacieho konania podľa § 151 ods. 1 O.s.p. nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.